

Hamis bizonyságok a hagyományos keresztény hitvallásokban

A keresztény felekezetek megosztottsága tetten érhető eltérő hitvallásukban, egymás esetleges elítélésében, eltérő hitéleti gyakorlatukban és üdvtörténeti koncepciójukban. Néhány dologban azonban teljesen megegyeznek:

- A bűn és emberi tévedés okozta megosztottságukat,
- Egyikük sem „egyedül üdvözítő”, még ha így is vélekedik saját magáról
- Téves dogmáikat, - ahol az emberi okoskodás zsákutcáját és korábbi tévedéseiket kellene megvallaniuk - elegánsan „hittitokként” kezelik.

1./ Eredendő bűn

Az első emberpár bűnbeesésének következményét az utódokra **biológiai öröklés útján** átvezető téves dogma¹ első megközelítésben alázatos - az emberiség egyetemes bűnvallásának tűnhet: „Mea culpa, bűnösök vagyunk, mert bűnben fogantunk, rászorulunk Isten könyörületére, melyet Megváltónk vére által ingyen megkaphatunk”. Ám kicsit mélyebbre hatolva a bűn lélektanában egy egész más érzés bontakozik ki: „De hiszen minden baj elsődleges okozói az őszülők, mivel ők rontották el a dolgokat, én csak szenvedő alanya vagyok az ő vétüknek. Lehet, hogy bűnös vagyok, de ez az ő bűnös természetük megöröklése miatt van így, amiről én igazán nem tehetek. Ez így nem igazságos”.

Az emberben lévő természetes jog és igazságérzet valójában felmentést ad, és csökkenti az egyén lelkiismeretének hatékonyságát. Nem véletlenül nagyon hamar elfogadták ezt a tévtant, mivel az embernek kapóra jött az önfelmentésben:

Ezáltal a bűnelkövetéssel járó lelkiismeret furdalása tompább lett, hiszen sikerült a bűnös embernek egy rajta kívül álló okot találni. Ez a szemlélet ma is hatalmasan áthatja az egyéni és közgondolkodást.

A tömegekre egyetemesen kiterjesztett bűnösség megteremtette az „igényt” a tömeges bűnrendezésre. Így az ingyen kegyelem „ipari méretekben” történő szétosztásával, árusításával foglalkozó, azt önmagának kisajátító gépezet is sikeresen ki tudott alakulni. A mennyei kincs ígéretét világi hatalomra és pompára váltották át. Ami nem sikerült az alkímistáknak, az sikerült az ellentétnek: a bűnt valódi aranyra váltották át (=ördögi alkímia)

A bűn biológiai átöröklésének „jogi” és igazságossági abszurditását felesleges ecsetelnünk². Isten igazsággal való sokszoros cáfolatára most nem térünk ki.³

2./ A világ fejedelme a Sátán az úr a földön

Hatása hasonló az előzőéhez. Isten szabad kezet adott a kísértőnek áldatlan és kártékony tevékenységéhez, mely igyekszik az emberek lelkét örök kárhozatra vagy pusztulásba taszítani. Mintegy odadobta szabad prédául az amúgy is bűnös embert, hogy aztán egy részüket persze megszabadítsa. Így ismét kiváló alkalom nyílik az önmagunkon kívülálló okra mutogatni: „én csak gyenge voltam, gyarló voltam, nem bírtam ellenállni a kísértőnek, de igazán nem vagyok hibás, legalábbis kevésbé vagyok hibás, legfeljebb a bennem lévő bűn”.

Nem csak azért nem a Sátán az úr, mert Jézus ezt sohasem állította, hanem mert az teljesen ellentmondana a szentírás egészéből megismert isteni hatalomnak, bölcsességnek, igazságosságnak és mindenhatóságnak. Ha a Sátán lenne itt az úr, teljesen felelőtlen lenne Isten, amikor erre az ellenséges területre – hatalmas veszélyeknek kitéve – teremt saját képére és hasonlóságára embereket. A gonosz hatalmas jelenléte nyilvánvaló, de ez elsősorban az emberekben lévő gonoszság hatalmas ösztömegeinek köszönhető. A történelem és a világ ura Isten, a mennyei Atya. A teológusoknak inkább azon kellene elgondolkodni, hogy az isteni hatalom és bölcsesség milyen üdvtörténeti célból tűri meg a világ gonoszságát és a kísértést. Az eredendő bűn dogmája mindenesetre a problémának egy istenkáromlással felérő (félre)kezelése. A következő ígék mutatják a világ fejedelmének státuszát:

¹ Maga a bűnösség valóban fennáll, de az ok őszülökre való visszavezetése súlyos tévedés.

² E téves dogma eredete az ókori – rendkívül kezdetleges, ma már megmosolyogtató – örökléstanra vezethető vissza.

³ Részletes és alapos cáfolat található Balogh Dezső: „A hittitkok megnyíltak” c. könyvében

Jn 12.31

*Ítélet van most a világon. **Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét.***

Jn 14.30

*Már nem beszélek soká nektek, mert közeleg a világ fejedelme. **Rajtam nincs hatalma.***

Jn 16.11-13

*Az ítéletről, mivel **a világ fejedelme ítélet alá esett.** Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek.*

2.1/ A világ helytelen értelmezése

Az evangéliumokban a világ negatív színben kerül feltüntetésre, mintegy a bűn és gonoszság szinonimájaként. Vajon Isten az általa teremtett, minden természeti szépséggel felékesített világot alapvetően rossznak tartja? Nyilvánvalóan nem. Hanem **világ alatt a szentírásban a bűn és istentelenség világát kell értenünk**, ami valóban jelen van a mindennapokban, úgy a társadalom, mint az egyén életében. Úgy az emberek lelkében, mint a társadalom egészében folyamatosan ütközik a jó és rossz. De ez nem jelenti azt, hogy a jó alig van jelen, és a gonosz uralkodna rajta. Hiszen ha nem lenne jó csak a bűn, akkor a világ megszűnne működni, a társadalmak összeomlanának. A negatív értelemben említett világ a szentírásban tehát a bűnös állapot szinonimája, hasonlóan ahhoz, ahogy a halál is sok esetben az Istentől való elfordulás szinonimája. (Mt 8.22: *Jézus azonban ezt felelte: „Kövess engem, hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat!”*)

A teremtett világ Istent dicsőítő szépség és tökéletesség, a benne törvényesen munkálkodó jóra törekvő emberekkel együtt. Isten által megszentelt haszna és funkciója van az anyagi munkálkodásnak, ha az a közjót szolgálja és helyes arányban áll a szellemi kincsekért való munkálkodással. Az örök életre való nevelés felbecsülhetetlen hasznosságú iskolája. Torz és helytelen tehát megvetése és belőle való önkéntes kivonulás, a remeteség az értelmetlen böjtölés és önző indíttatású improduktív élet.

Néhány idevonatkozó ige:

Mk 4.19

de a világ gondjai, a csalóka gazdagság és a többi vágy szívékbe hatol, elfojtja az igét, úgy-hogy terméketlen marad.

Lk 16.8

Az úr dicsérte a mihaszna intézőt, hogy okosan járt el. - Igen, a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.

Jn 14.16-17

én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad. A világ nem kaphatja meg, mert nem látja és nem ismeri. De ti ismeritek, mert bennetek van és bennetek marad.

Jn 14.27

Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.

Jn 16.20

Bizony, bizony, mondom nektek: Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik.

Jn 17.14

Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való.

3./ Predestináció

Az ember sorsának isteni akaratból történt eleve elrendelése üdvösségre, vagy kárhozatra, ami némi iparkodás melletti nyugodt üdvösségvárással kecsgetteti a nagyon is gyenge, bűnös embert.

Pedig Jézus csak teljes belső és külső átalakulásunk megtörténte után hatalmaz fel efféle remények melengetésére. A pótcselekvő és csodaváró embert megtévesztik a teológusok, akik szerint az üdvösség felőli emberi bizonytalanságnak van legalább két pozitív hozama. Az egyik az, hogy akiben ez a kétség felmerül, ezt már az üdvösségre való elhívás jelének tekintheti, mert abban Isten már elkezdte a jó munkát, és be is fejezi a Krisztus Jézus napjág. (Filippi 1:6). Ugyanis az elveszendőket – sajnos – ez a kérdés még csak nem is izgatja. Azután a predestináció tanának elfogadása segít szubjektív üdvbizonyosságra⁴ jutni. Az ilyen ember tudja, hogy üdvösségének biztosítéka nem önmagában, hanem végső soron Istenben van!

Ez az érvelés nyilván téves, egy hamis illúziót táplál, hiszen istenkáromlással felérő igazságtalanságot tulajdonít Istennek az önmagát üdvözültek térfelén képzelő ember, amikor nyugodtan napirendre tér az „eleve” elveszendők, már születésükkor halálra ítélt szerencsétlenek hatalmas tömege fölött...

4./ Szentgyónás, megszentelő kegyelem stb. (katolikus felekezeti „bizonyosságok”)

Azt a hamis bizonyosságot nyújtja az ember számára, (Isten könyörületes szeretetére való téves hivatkozással), hogy „megszentelt” keretek között történő bűnvallás és bűnbánat formális cselekedeteivel egyházának felszentelt papja feloldozhatja a bűn alól. És e megtévesztés, melynek hatalmas erejét éppen Isten könyörületére való hivatkozás adja, alapvetően a bűn téves értelmezéséből fakad. A bűn, aminek lényegét Jézus nagyon világosan feltárta, a szellem betegsége, mely „képesé” teszi az embert a beteg beállítódásból adódó cselekedetekre, amelyek már láthatóak, érezhetőek az anyagi világban élő emberek számára. A cselekedetek tehát már csak következmények. Súlyos megtévesztésre vall, hogy egy bűnben elfecsérelt élet gaszágait akár a halálos ágyon egy utolsó gyónással, áldozással és a betegek szentségének felvételével rendezni lehet (bizonyára sokan dédelgetnek ilyesféle reményeket). Aki nagykanállal élvezte a bűnös életet így a mennyekbe jut, míg embertársa, akit felkészületlenül, váratlanul ért a halál (éppen feloldozatlan bűnökkel) baleset, vagy szívinfarktus következtében, az elkárhozik.

Ismét Isten igazságosságát mélyen sértő istenkáromlással állunk szemben.

5./ Két lehetséges élet-kimenetel: üdvösség vagy kárhozat/pusztulás

Gyakorlatilag minden felekezet vallja, hogy az emberi élet következménye vagy az örök boldogság, vagy az örök kárhozat (vagy pusztulás).

Kétségtelen, hogy maga az Úr is beszél örök tűzről⁵, (Mt 25, 41.) ami a sátánnak és az ő angyalainak készítetett, - (ez az egyházak tévhiedelmét némileg mentheti), - azonban e kijelentésével szemben az ezt elvben(!) érvénytelenítő igék sorozatát mondotta el, - a dolgok végső megvilágításának feladatát pedig egyenesen a Szent Szellemre ruházta. (J 14, 26.;16,13.). És e megvilágítás megadatott az emberiség részére, ám a vallások hivatásos felkentjei sátáni megtévesztésként minősítik a mennyei adományt, mivel annak elfogadása sok évszázados tévelygéseik beismerésével járna. Pedig Isten szeretetében és igazságosságába vetett bizalom hatalmas mértékben megerősödhetne, és a tagadás érvei ellehetetlenülhetnének.

Az még a tökéletlen emberi jog és igazságérzet is biztosan tudhatja, hogy

- Egyetlen helyesen leélt – az örökkévalósághoz mérten végtelenül rövid időtartamú – élet jutalmaként az örök boldogság/üdvösség aránytalan, igazságtalan és meseszerű („szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál” népmesei fordulathoz hasonlítható)
- Egyetlen bűnösen leélt - az örökkévalósághoz mérten szintén végtelenül rövid időtartamú – élet büntetéseként az örök kárhozat, vagy az örök élet megvoná-

⁴ Mely hamis illúzió a jócselekedetek, önmegtágadás, helyes erkölcsös életvitel értékét devalválja, ami teljesen ellentmond Jézus tanításainak.

⁵ Ez alatt a kárhozatra kerülők lelkiismeretének - megtérésükig - égető lángja értendő. Az eredeti görög Szentírásban „aion” áll, ez azonban nem az „abszolút” örök kárhozat = „aion ton aionón” - hanem csak „aion” (a latin „eon”), amely csak egy örökkévalósági ciklust jelent.

sa (elpusztítás) mérhetetlenül könyörtelen, aránytalan, igazságtalan és szörnyű megtorlás lenne, mely durva ellentmondásban van Isten megbocsátó szeretetével és igazságosságával. A Szeretet Istene, aki az örökkévalóság ura olyan türelmetlen lenne, hogy egy rövid emberélet után már nem lát lehetőséget elévődött gyermekei átnevelésére, újjáformálására?

- Ha pedig mindezt a szabad akarátú döntéssel magyarázzuk a jó, vagy rossz mellett, akkor azt is tudnunk kell, hogy ez a szabad akarat valójában milyen korlátos, és nagymértékben determinált a családi, szociális, társadalmi körülmények által.

Ha pedig mégis elfogadjuk e tévtant, akkor nem mást állítunk, mint hogy Isten, aki a lét abszolút ura, érző emberi lelkek millióit/milliárdjait teremti a kárhozát benépesítésére. Annak ellenére teszi ezt, hogy tisztában van teremtményei valamennyi jelen és eljövendő szabad akarátú döntéseivel. Ez inkább gonoszságra, mint örök szeretetre vallana, és ennél még egy mélyszegénységben élő primitív földi szülő is több szeretettel, együttérzéssel és felelősséggel viszonyul gyermekeihez. A teológusoknak ismét el kellene gondolkodniuk, hogy mi módon oldható fel ez a szörnyű ellentmondás, mely ez első egyházatyák (Origenész) tanításai-ban még nem létezett.

6./ A testünk a bűn melegágya, és hordozója (a bűnbak átemelése a keresztény teológiába) Jézus világosan megmagyarázta a formaságokon fennakadó farizeusoknak a bűn lényegét, és forrását. És – a törvény betűjével látszólag szemben, valójában szellemének betöltésével - bizonyítja, hogy az emberi lélek (szellem) jóságából vagy gonoszságából ered a szeretet és a bűn, vagyis a törvény betöltése, ill. megszegése.

Ld. Mt 15.18-19:

„Az ellenben, ami elhagyja a száját, a szívből származik, s ez az, ami beszennyezi az embert. A szívből törnek elő a gonosz gondolatok, a gyilkosság, a házasságtörés, a kicsapongás, a lopás, a hamis tanúság, a káromlás.”

Am a keresztény egyházak szemléletében és gyakorlatában hatalmas teret nyert a test hibázta-tása és kárhozta-tása, mely súlyos tévedéseknek vált kiinduló pontjává. Az ember erőszakos kettéválasztásával egyrészt torz ellenségkép került kialakításra a test vonatkozásában, másrészt elegáns, önfelmentésre adott lehetőséget a bűnös ember számára. „Nem én, hanem a bennem lévő bűn tette ezt vagy azt, én jó vagyok, mert akarom a jót, de a testem miatt mégis a rosszat teszem. A bennem levő testi ember gonosz, kapzsi, érzéki és kicsapongó, a lelki ember pedig vágyik a jóra és a megváltásra.

Ez a szemléletmód hosszú évszázadokon át meghatározta a keresztény gondolkodást. Ez vezetett a test értelmetlen sanyargatásához, a világtól való (zárdai) elforduláshoz és torz szexuál etikához, ami még a házasságot is szükséges rossznak tartotta. Másik végletként emberi maradványok (ereklyék) rögeszmés gyűjtése, és értékként való kezelése egyfajta – pogány gyökerekre visszavezethető - fetisizmust hívott életre, mely kegytárgyak és szobrok tiszteletével párosult.

Ugyanakkor indokolatlanul felértékelte a szüzességi fogadalmakat, cölibátust, szenvedést, aszkétizmust és egyéb agyafűrt emberi pótcselekvéseket (pl némasági fogadalmak, költséges és fáradságos zarándoklatok a belőlük kivirágzó kegytárgy üzlettel) és szabad teret nyitott a szemforgató ájtatos magatartásba burkolt gonoszság számára.

Pedig a test önmagában ártatlan, mint bármely állat teste. Csodálatos – Isten által alkotott - biológiai rendszerként engedelmesen szolgálja az anyagi világban ténykedő lelket(szellemet), és ezért óvnunk és védenünk kell⁶. Az un. testi vágyak nem egyebek, mint a bűnös lelki vágyak anyagi síkon való megnyilvánulásai. Nincs kétfajta ember bennünk (a skizofrénia esetét kivéve). Egy és ugyanazon szívből (értsd: lélekből/szellemből) erednek úgy a jó, mint a gonosz gondolatok.

⁶ Az adventisták által szervezett életmód és helyes táplálkozást előmozdító programok a legnagyobb mértékben helyeselhetők.

7./ Hit+kegyelem általi üdvösség, a helyes életvitel csak másodlagos.

Az evangéliumokban Jézus sokoldalú tanításokkal szolgál a bűn elleni küzdelemhez, az igazság és hamisság megkülönböztetéséhez. Az isteni megbocsátó szeretet mellett a Tízparancsolaton is túlmutató, magasabb, aktív életviteli követelményeket is megfogalmaz az üdvösség eléréséhez. (*Lk16.16: A törvény és próféták Jánosig tartottak. Azóta az Isten országának örömhíre terjed, és senki se juthat el oda erőfeszítés nélkül*). Nagyszámú útmutatást ad a „menj, vedd, légy, ill. legyetek, tégy, adj” stb szavakkal. A törvény formai betöltése mellett annak szellemére irányítja a figyelmet. Tanítja Isten országát, de mindig figyelmeztet az egyén erőfeszítését igénylő keskeny és fárasztó útra, mely odavezet.

A keresztény dogmatikában (elsősorban a protestáns felekezeteknél) azonban túlzott hangsúlyt kap a „kegyelemtan” a hit általi megigazulás, ami devalválja a helyes keresztény életvitelt. Holott az isteni kegyelem mellett a helyes erkölcsös életvitel és bűn elleni folyamatos küzdelem ugyanolyan szükséges feltétele az üdvösségre jutásnak. Maga Pál apostol a szeretet himnuszában világos útmutatást ad a prioritásokról. A megváltás (Krisztus kereszthalálával történő) befejezettnak nyilvánítása, az ingyen kegyelem elfogadása könnyen tévedésbe ringathatja az önmagával eleve elfogult embert, különösen akkor, ha ráadásul a predestináció tana hamis üdvbizonyossággal tölti el.

8./ Esélyegyenlőtlenség és kiválasztottság.

Az emberi bűnös természet egyik sajátos megnyilvánulása a hamis kiválasztottság tudat. Ha megvizsgáljuk az evangélium tanításait, akkor azt látjuk, hogy még a Megváltónk is rendkívüli szerénységet tanúsított a kérdésben, holott ha valaki, akkor ő tisztában volt hatalmas küldetésével. És Keresztelő János, akiről a nép megérezte, hogy igaz próféta, a feltett kérdésre: „A próféta vagy?” - nemmel válaszolt. (Jn.1.25)

A későbbi századokban ez az evangéliumi zsinórmérték feledésbe merült. Lettek Jézusnak helytartói, egyházi fejedelmek, szentek, küldöttek és egyedül üdvözítő egyházak. Az üdvösség pénzért (szenvedésért, zarándoklatokért stb.) megvehető piaci áruvá lett, később már (egymást kiátkozó) egész felekezeti közösségek kizárólagos tulajdonaként. A kiválasztottság tudata egész közösségeket fertőzött meg, és a felekezetek közötti versengés immár az „én birtokolom az üdvhozó igazságokat” cím megszerzéséért folyt és folyik. És a gyarló ember könnyen elhiszi, hogy ő eleve üdvösségre van kiválasztva, miközben teljes közönnyel, jobb esetben némi passzív sajnálkozással tekint rokonaira, ismerőseire, haragosaira, akiknek elkárkozásáról meg van győződve. Miközben hatalmas különbségeket tapasztal az emberek életkörülményeiben, szenvedésében, anyagi helyzetében és hitre jutási esélyeiben, meg sem fordul a fejében hihető, vigasztaló és Isten igazságosságát alátámasztó válaszok keresésének szükségessége, a szálfák és gerenda példázat megszívlelése. Mert erre a vak szellemi vezetőik sem tudják a helyes választ, és inkább kényelmesen visszavonulnak szubkultúrájuk védett falai közé.

Pedig csak a következő kérdést kellene feltenni: vajon Isten igazságosságával összeegyeztethető, hogy emberek milliói más hibájából elkárhozzanak? Azon embereknek, akik (más egyházak hamis tanítói által megtévesztve) nem részesülnek az igaz hit ajándékával („...a hit nem mindenkié”) a sorsa a pusztulás/kárhozat?

Erre a kérdésre csak levetett saruval kapható meg a hiteles válasz...

Összefoglalásként kimondhatjuk, hogy e hittani tévedések nem egyebek, mint az emberi gonoszság és ostobaság Istenre történő kivetítései.

2013.02.25.